

Posudek vedoucího práce

David Zwyrtek; Tak pravil C.G. Jung – Nietzschev Zarathustra v pojmech teorie kolektivního nevědomí

Doc. PhDr. L. Benyovszky CSc

Za mírně provokativním titulem bakalářské práce pana Zwyrteka se skrývá upřímná a solidní bakalářská práce, která nejen ukazuje, co se autor naučil, nýbrž slouží i jeho vlastnímu životnímu sebeujasnění. To jistě není záležitost, kterou jsme zvyklí hodnotit, vzhledem k tomu však, že smyslem studia humanitní vzdělanosti je též kultivace našeho lidství, chápu to jako klad práce. Je to o to cennější, že práci to nebrání velmi přehlednou a srozumitelnou formou představit základní pojmy Jungovy teorie (ss. 8 – 33), některé základní motivy filosofie Nietzscheovy (vůle k moci, věčný návrat, morálka, optika, nihilismus), provést svébytnou interpretaci některých motivů Nietzscheova Zarathustry a teprve na základě tohoto teoretického rozměru plnit onen úkol osobní.

Zatímco seznámení s konceptem Jungovým považuji za velmi přesvědčivé a psané na základě vsutku solidní znalosti věci, filosofie Nietzscheova je představena jen velmi zevrubně, především s využitím známé interpretace Koubovy. Tím ovšem nechci výkon autora nikterak snižovat, protože mu jde především o něco jiného, o specifické zohlednění Nietzscheova *Zarathustry* „Jungovými očima“ a *Zarathustru* autor zná dobře.

Vlastní pokus přistoupit k Zarathustrovi z perspektivy Jungovy teorie archetypů řeší autor formou fiktivního dialogu se Zarathustrou. V něm fakticky vykazuje analogie mezi Nietzscheovými a Jungovými představami ohledně smyslu a úlohy podobenství, ohledně řešení vztahu duše a těla, ohledně aktivismu tvorby hodnot, interpretuje smysl Zarathustrova orla a hada, a ukazuje tak zajímavé shody. Přesto se mi však zdá komparace mírně povrchová, ač literárně velmi kvalitní. Přivítal bych v tomto smyslu hlubší uvážení povahy a primární úlohy fenomenů jako je zdraví, hlad, bolest, v Nietzscheově filosofii samé, a teprve pak nástup metodiky Jungovské. Jako důsledek této deficience chápu to, že výklad stále ještě zůstává na pozici psychofyzického paralelismu (viz. např. s. 60), což podle mého názoru Nietzscheovi již neodpovídá.

Pasáže usilující využít práci k iniciaci autentického osobního jednání považuji přeci jen za poněkud volnější, esejistické, postrádám teoretické doložení tvrzení, že „nejlepším vztahem je „mít rád““ (71), že základní motivací člověka je „touha po štěstí“ (tamtéž), atd..

Formálně vzato je práce bez problémů, je psána jasným, srozumitelným, dokonce literárně hodnotným, jazykem, bez technických nedopatření. Navrhuji ji hodnotit jako *výbornou* v bodovém rozmezí 41 – 45 bodů dle průběhu obhajoby.

